

til har været anvendt i praksis, ikke entydigt, idet det anvendes om stillinger med væsentligt forskellige indhold og ansættelsesvilkår, jf. den i svaret på spørgsmål 8 omtalte beretning. Udtrykket sognemedhjælper må således i det hele anses for en praktisk samlet betegnelse for varetagelsen af de forskelligartede opgaver i sognene, som ikke dækkes af de nuværende officielle stillingskategorier. Jeg vil ikke finde det hensigtsmæssigt at ændre den bestående tilstand gennem lovgivning om sognemedhjælperne som særlig stillingskategori med nærmere bestemt indhold.

Spørgsmål 11:

Hvilken procedure følges ved afgørelsen af, om et lovforslag skal sendes til høring?

Svar:

Der er ikke fastlagt eller foreskrevet nogen bestemt procedure ved afgørelsen af, om og i bekræftende fald hos hvem et lovforslag skal sendes til høring.

Med hensyn til L 130 er forholdet det, som jeg har peget på i de indledende bemærkninger til mit svar af 24. januar 1989, punkt B, sidste afsnit, at alle berørte myndigheder vil blive hørt om enhver samarbejdsaftale eller dispensationsansøgning, som menighedsråd måtte forelægge i medfør af den foreslåede hjemmel hertil. Først da vil en høring have betydning, idet lovens anvendelsesområde ganske vil komme til at bero på de forslag, som menighedsrådene måtte fremsætte.

Spørgsmål 13:

Er det ministerens hensigt at udvide det påtænkte frivillige samarbejde mellem menighedsråd til også at omfatte samarbejde med andre lokale foreninger, f.eks. beboerforeninger, eller med andre frivillige kirkelige organisationer?

Svar:

Det vil ikke med den foreslåede dispensationsadgang være muligt for ministeren at tillade, at kirkelige ligningsmidler anvendes til andet end kirkelige formål.

Med hensyn til eventuelt samarbejde med frivillige kirkelige organisationer henviser jeg til mit nedenfor anførte svar på spørgsmål 14.

Spørgsmål 14:

Hvilke muligheder eksisterer der i dag for ovennævnte slags samarbejde?

Svar:

Det er i dag muligt for menighedsrådene inden for rådighedsbeløbets rammer at yde tilskud til alle formål, der skønnes at fremme det kirkelige liv på stedet, forudsat at menighedsrådets skøn i så henseende godkendes af provstiudvalget. Herunder kan der være tale om at støtte også initiativer, der iværksættes af frie kirkelige organisationer på lokalt plan.

Lovforslaget sigter ikke specielt på at øge menighedsrådenes muligheder for at bruge kirkelige ligningsmidler til at støtte frie kirkelige organisationer. Det kan naturligvis ikke udelukkes, at samarbejdende menighedsråd ved omprioriteringer af deres budgetter kan afsætte flere midler til særlige kirkelige initiativer, herunder et udvidet samarbejde med de frie kirkelige organisationer. Men der vil *ikke* blive ydet tilskud af fællesfondsmidler i forbindelse med et sådant samarbejde.

Spørgsmål 15:

Vil ministeren uddybe sine bemærkninger side 2, spalte 1, hvor der tales om sognet »som den mindste enhed«, og derfor »kan sognets beføjelser og initiativer kun blive begrænsede«, eller anser ministeren store sogne for formålstjenlige?

Svar:

Mine bemærkninger om menighedsrådenes begrænsede økonomiske kompetence skal ses på baggrund af, at sognet typisk er en mindre enhed i et større kirkeligt ligningsområde (kommunen). Derfor må sognets egne ønsker ofte nedprioriteres af hensyn til de øvrige sogne i ligningsområdet.

Jeg har i mine generelle bemærkninger i skrivelse af 24. januar 1989 understreget, at jeg *ikke* med det foreliggende lovforslag har fremlagt et forslag til ændring af sognestrukturen. Men jeg anser det for hensigtsmæssigt, at der tilvejebringes hjemmel for et udvidet frivilligt samarbejde på tværs af sognegrænser.

Spørgsmål 16:

Hvorfor skal det være de fælles kirkelige ligningsmidler (landskirkeskatten), der skal frem-